

## Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον εσπερινό:

«Ὅν ικέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἔλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Αὐτὴν τὴν ὀλοκάρδιο ικεσία ἀπευθύνουμε καὶ ἐμεῖς ἀπόψε καθὼς βρισκόμεθα ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Μελικιώτισσας, πρὸς τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καὶ μητέρα ὅλων μας.

Καὶ τὴν ἀπευθύνουμε μέ τὴν πίστη καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ Παναγία μας τὴν ἀκούει καὶ τὴν δέχεται καὶ θὰ τὴν μεταφέρει ὅπωςδὴποτε στὸν Υἱό της καὶ Θεό μας, τὸν ὁποῖα κρατᾷ στοργικά στὴν ἀγκάλη της.

Θὰ τὴν μεταφέρει τὴν ικεσία μας, ἀδελφοί μου, γιατί ἡ ἀγάπη της γιὰ τὰ τέκνα της, ἡ ἀγάπη της γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἡ ἀγάπη της γιὰ ὅσους τὴν τιμοῦν καὶ τὴν εὐλαβοῦνται εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε σπεύδει μέ χαρὰ νὰ μεταφέρει κάθε μας αἴτημα στὸν Χριστό καὶ μεσιτεύει θερμὰ γιὰ τὴν ἐκπλήρωσή του.

Καὶ ὄχι μόνο σπεύδει ἡ Παναγία μας νὰ μεταφέρει τὰ αἰτήματά μας, ἀλλὰ καὶ προτρέχει, ὅταν γνωρίζει ὅτι αὐτὰ εἶναι αἰτήματα πού ἀφοροῦν τῇ σωτηρίᾳ μας, γιατί τίποτε δὲν τὴν εὐχαριστεῖ καὶ δὲν τὴν ικανοποιεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς βλέπει νὰ ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Υἱοῦ της, νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθειά του στὴ ζωὴ μας, ὄχι μόνο γιὰ τὰ ἀνάγκες μας τίς ὑλικές καὶ τίς καθημερινές ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς ἀνάγκες μας τίς πνευματικές καὶ ψυχικές.

Πρὶν ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια ἡ Παναγία μας ἐπενέβη διὰ τῆς ἱερῆς αὐτῆς εἰκόνας της, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, μέ θαυμαστό τρόπο καὶ ἔσωσε τοὺς πατέρες σας ἀπὸ βέβαιο θάνατο μέσα στὸν ναὸ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ὅταν τὸ ὀπλισμένο πολυβόλο στόχευε ἀπὸ τὸ μικρὸ παράθυρο τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ Βήματος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ σκοτώσει ἐκεῖνους πού φοβισμένοι εἶχαν καταφύγει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀναζητώντας προστασία, κανεὶς δὲν εἶδε μία σφαῖρα νὰ τὸν κτυπᾷ. Καὶ ὅταν τελείωσαν οἱ πυροβολισμοὶ διαπίστωσαν ὅτι οὔτε ἓνας ἀπὸ ὅσους ἦταν μέσα στὸν ναὸ δὲν εἶχε τραυματισθεῖ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτό. Τό ἄλλο πρωί, μέ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀναζήτησαν τίς σφαῖρες καὶ διαπίστωσαν τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς. Ὅλες εἶχαν πέσει πάνω στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας πού στεκόταν ἐδῶ στὸ τέμπλο τοῦ ναοῦ, ὀρθια, ὀλόσωμη, ὅπως τὴ βλέπουμε τώρα. Πενήντα πέντε σφαῖρες. Καμία δὲν εἶχε χτυπήσει ἄλλοῦ, σὰν νὰ τίς εἶχε μαγνητίσει ἡ Παναγία γιὰ νὰ σώσει τὰ παιδιά της.

Ἄν, λοιπόν, ἡ Παναγία μας μέ τὴ θαυματουργή της εἰκόνα ἔσωσε τοὺς πατέρες σας σέ αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς τους καὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἅς μὴν ἀμφιβάλλουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ Παναγία μας συνεχίζει καὶ θὰ συνεχίσει νὰ ἐπεμβαίνει θαυματουργικά στὴ ζωὴ μας, συνεχίζει καὶ θὰ συνεχίσει νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ φροντίζει γιὰ τὴ σωτηρία μας, μεσιτεύοντας στὸν Υἱό της γιὰ μᾶς πάντοτε. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ προσφεύγουμε σέ αὐτήν, ὄχι μόνο ὅταν δὲν ἔχουμε κάποια ἄλλη διέξοδο, ὄχι μόνο ὅταν δὲν ἔχουμε πού ἄλλοῦ νὰ στραφοῦμε καὶ νὰ καταφύγουμε, ἀλλὰ διαρκῶς. Γιατί ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ ἀκαταίσχυνη προστασία μας καὶ ἀπὸ τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς μας. Εἶναι αὐτὴ πού μαζί μέ τοὺς ἁγίους μας, μαζί μέ τὸν ἅγιο Νικόλαο, ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ ὁποῖου προέρχεται ἡ εἰκόνα της καὶ γυρίζει σήμερα πενήντα πέντε χρόνια μετὰ, μαζί μέ τὴν ἁγία Παρασκευή, πρεσβεύει γιὰ μᾶς καὶ παρακαλεῖ τὸν Χριστό πρωτίστως γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ἡ σημερινή, λοιπόν, μεταφορὰ τῆς ἱερᾶς καὶ ἱστορικῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Μελικιώτισσας ἀπὸ τὸν ναὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς στὸν παλαιὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου μέ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεώς του, ἅς ἀποτελέσει γιὰ ὅλους μας ἀφορμὴ νὰ θυμηθοῦμε καὶ πάλι τὴ θαυμαστὴ ἐπέμβαση τῆς Παναγίας μας καὶ τὴ σωτηρία πού προσέφερε στοὺς πατέρες σας καὶ νὰ ἀνανεώσουμε τὴ σχέση μας μέ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Νὰ προσπαθοῦμε

νά εἴμαστε πάντοτε κοντά της, ἀκολουθώντας τόν δρόμο πού αὐτή ὡς Ὁδηγήτρια μᾶς δείχνει, τόν δρόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ της. Νά τήν παρακαλοῦμε καθημερινά νά μᾶς προστατεύει καί νά μᾶς σώζει ἀπό κάθε κακό πού ἐλλοχεύει στή ζωή μας καί μᾶς ἀπειλεῖ. Ἀλλά κυρίως νά τήν παρακαλοῦμε νά μεσιτεύει στόν Χριστό γιά νά μᾶς χαρίσει τό ἔλεός του καί νά μᾶς ἀξιώσει καί τῆς οὐρανίου βασιλείας του ὥστε νά εὐφραινόμεθα καί ἐμεῖς μαζί της καί μαζί μέ τόν ἅγιο Νικόλαο, μαζί μέ τόν ἐορταζόμενο αὐριο ἅγιο Στυλιανό καί ὅλους τούς ἁγίους, αἰωνίως.

Εἶναι μεγάλη εὐλογία διότι ἔχουμε ζωντανή τήν παρουσία τῆς Παναγίας μας, ἀδελφοί μου, καί μάλιστα μετά ἀπό πενήντα πέντε χρόνια, ὅσες ἦταν οἱ σφαῖρες πού δέχθηκε ἡ Παναγία ἐπέστρεψε ἐδῶ, στόν ναό της, γιά νά δείξει ὅτι προστατεύει τά παιδιά της καί τήν πόλη της. Ἀλλά καί ἀπό ἐμᾶς ζητᾶ νά εἴμεθα αὐτοί οἱ ὅποιοι εἴμεθα πιστά τέκνα τοῦ Υἱοῦ της καί κατ' ἐπέκταση καί τέκνα δικά της. Ἡ Παναγία εἶναι ἐκείνη πού πάντοτε προστρέχει στίς ἱκεσίες μας, πάντοτε προστρέχει προκειμένου νά μᾶς σώσει καί σωματικά ἀλλά ἰδιαίτερα ψυχικά. Γι' αὐτό ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι εἶναι ἡ μητέρα ὅλων μας καί τήν πᾶσαν ἐλπίδα μας ἀνατιθέμεθα σέ ἐκείνη πού εἶναι ἡ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν καί μητέρα πάντων ἡμῶν.